Сблъсък с опозиция:
Прогласяване на Христос чрез страдание

Нашите трудности и страдания за Евангелието не са безсмислени. Те са средствата, чрез които Бог изпълнява своята изкупителна мисия в нашия живот и спасителната си работа в света. Онова, което светът намисля за зло, Бог обръща към добро.

Проблемът с толкова много хора е, че гласът на другите около тях звучи по-силно в ушите им, отколкото гласът на Бога.[1]
– Х. Г. Уелс

- Защо мислите, че хората ги е грижа толкова много за мнението и одобрението на другите? До каква степен лично вие се интересувате от мнението на другите?

- Какъв е резултатът от това човек да се стреми да се хареса на хората, вместо да живее, за да угоди на Бога?

В писмото си до галатяните Павел пише: „У хора ли търся сега благоволение или у Бога? Или на хора искам да угаждам? Ако бях още угаждал на хора, нямаше да бъда Христов слуга“ (1:10). От неговия живот и писания става ясно, че той се виждал като слуга (или роб) на Христос, който не е бил свободен да живее, както на него му се е искало. Вместо това във всичко той избирал да живее за чест и слава на Бога. Не че изобщо не се е интересувал от това, което хората мислели за него, но е знаел, че има нещо много по-важно и ценно, за което да живееш, а именно Исус и Неговото Евангелие. Нещо повече, за това славно Благовестие Павел доброволно преживял и издържал огромно противопоставяне.

Страхувам се, че повечето от нас днес, за съжаление и аз съм в това число, не можем искрено да кажем, че винаги живеем, за да угодим на Бога, а не на хората. За много от нас мнението на нашите съседи и колеги играе твърде важна роля в живота ни. Страхуваме се от погледите на неодобрение, отвращение и презрение; ненавиждаме

чувството да сме отхвърлени от другите; бягаме от подмятания и подигравки. Често свидетелството ни се принася в жертва на идолите, на това да сме приети от всички и да живеем удобно с хората около нас. Знам един студент, който ми призна, че докато пътувал към църквата една неделя сутрин, срещнал един приятел по пътя и го излъгал къде отива, за да избегне неприятна реакция. Но не само той. Наскоро направихме национално проучване сред студентите, с които работя, относно практиките им за Благовестие. По-голямата част от отговорилите признаха, че фактор номер едно, който им пречи да споделят вярата си с другите, не е липсата на обучение или начини, а страхът от отхвърляне.

В ярък контраст с това са свидетелствата на Исус и апостолите. Те разбраха и поучаваха, че да бъдеш свидетел – да си християнин, ще доведе до опозиция, отхвърляне и страдание. Исус направи изявления като:

> *Ако светът ви мрази, знайте, че Мене преди вас е намразил. Ако бяхте от света, светът щеше да обича своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази. Помнете думите, които ви казах: Слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мене гониха, и вас ще гонят; ако са опазили Моето учение, и вашето ще пазят.* (Йоан 15:18–20)

Павел заявява, че „всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени“ (II Тимотей 3:12). Опозицията, гонението и страданието не са изключение, а основна съставка на християнското свидетелство. Това се е доказало в историята на Църквата – историята на последователите на Христос от книгата Деяния до наши дни е изпълнена с отхвърляне, омраза и дори смърт. Изненадващо, но това не спира напредването на Евангелието, а по-скоро се наблюдава, че през вековете „кръвта на християните е семе“[2] за нов живот и растеж в Божието царство чрез верни свидетели.

В отговор на опозицията Исус и Неговите апостоли не ни учат как да бягаме от трудности, а да вземаме ежедневно нашите кръстове и да останем верни на нашето призвание. Като служители и посланици на Христос, изпратени в света, е абсолютно важно да сме готови да се изправим срещу отхвърлянето, дори страданието, чрез силата, дадена ни от Духа в името на Благовестието. Защото, както каза Павел, „животът ни вече не е наш; защото сме били купени с цена; затова нека прославим Бога с телата си и с душите си, които са Божии“ (I Коринтяни 6:19,20). В тази глава ще разгледаме темите за опозицията и верността, за да може Христос да бъде прогласен и чрез нас в страдание.

Погледнете в Библията: Деяния: 4:1-31

[1] И когато те още говореха на хората, свещениците, началникът на храмовата стража и садукеите надойдоха при тях [2] възмутени, че те поучаваха народа и проповядваха, в името на Исус, възкресението на мъртвите. [3] И така, сложиха ръце на тях и ги поставиха под стража до следващия ден, защото вече беше привечер. [4] А мнозина от тези, които чуха словото, повярваха; и броят на повярвалите мъже достигна до пет хиляди. [5] И на другия ден се събраха в Йерусалим началниците им, старейшините и книжниците; [6] и първосвещеникът Анна, и Каяфа, Йоан, Александър и всички, които бяха от първосвещенический род. [7] И като поставиха Петър и Йоан на средата, ги питаха: С каква сила или в кое име извършихте това? [8] Тогава Петър, изпълнен със Святия Дух, им каза: Началници народни и старейшини, [9] ако ни изпитвате днес за едно благодеяние, сторено на немощен човек, чрез какво той бе изцелен, [10] да знаете всички вие и целият Израилев народ, че чрез името на Исус Христос Назарянина, Когото вие разпънахте, Когото Бог възкреси от мъртвите, чрез това име този човек стои пред вас здрав. [11] Той е камъкът, който бе пренебрегнат от вас, зидарите, но стана глава на ъгъла. [12] И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено на човеците,

чрез което трябва да се спасим. 13 А те, като гледаха дързостта на Петър и Йоан и вече бяха забелязали, че са неуки и обикновени хора, се чудеха; и познаха, че са били с Исус. 14 А като видяха изцеления човек, който стоеше с тях, нямаха какво да противоречат. 15 Затова, като им заповядаха да излязат навън от Синедриона, се съвещаваха помежду си: 16 Какво да направим на тези човеци, защото на всички йерусалимски жители е известно, че стана бележито знамение чрез тях; и не можем да го опровергаем. 17 Но за да не се разнася повече между народа, нека ги заплашим, за да не говорят вече на никого в това име. 18 И така, те ги повикаха и им заръчаха изобщо да не говорят, нито да поучават в Исусовото име. 19 А Петър и Йоан им отвърнаха с думите: Право ли е пред Бога да слушаме вас, а не Бога, разсъдете; 20 защото ние не можем да не говорим това, което сме видели и чули. 21 А те, като ги заплашиха отново, ги пуснаха, понеже не знаеха как да ги накажат поради народа, защото всички славеха Бога за станалото. 22 Защото човекът, над когото се извърши това чудо на изцеление, беше на повече от четиридесет години. 23 И когато ги пуснаха, те дойдоха при своите и известиха всичко, което им казаха главните свещеници и старейшините. 24 А те, като чуха, издигнаха единодушно глас към Бога и казаха: Владико, Ти си Бог, Който си направил небето, земята, морето и всичко, което е в тях, 25 Ти чрез Святия Дух, Който говори чрез устата на слугата Ти, нашия баща Давид, си казал:

„Защо се разяряваха народите и хората намисляха суети? [26] Опълчваха се земните царе и управниците се събираха заедно против Господа и против Неговия Помазаник.“ [27] Защото наистина и Ирод, и Пилат Понтийски, с езичниците и Израилевия народ се събраха в този град против Твоя свят Син Исус, Който си помазал, [28] за да извършат всичко, което Твоята ръка и Твоята воля са определили да стане. [29] И сега, Господи, погледни на техните заплахи и дай на Своите слуги да говорят Твоето слово с пълна дързост, [30] докато Ти простираш ръката Си да изцеляваш и да стават знамения и чудеса чрез името на Твоя свят Син Исус. [31] И като се помолиха, потресе се мястото, където бяха събрани, и всички се изпълниха със Святия Дух и с дързост говореха Божието слово.

Следвайте стъпките в „Приложение 2: Индуктивно библейско изучаване“ и отбележете своите наблюдения, впечатления и въпроси в празните полета по-горе.

- Какво забелязвате за свещениците и садукеите в този пасаж? Какво изглежда, че мотивира и ръководи действията им?

- Началниците и старейшините питат Петър и Йоан в кое име са изцелили куция човек. Какво е важно за начина, по който апостолите отговарят? Какви думи бихте използвали, за да опишете техния отговор?

- Не много отдавна Исус също е стоял пред същите тези началници. Той е бил осъден на смърт на кръст. Това трябва да е още прясно в умовете на учениците. Какво ги кара да реагират с кураж вместо със страх в този момент?

- Защо началниците са толкова удивени от отговора на Петър и Йоан? Какво ги кара да забележат, че „тези мъже са били с Исус“?

- Какви са възможните начини, по които Петър и Йоан биха могли да откликнат на заповедта никога повече да не говорят или да поучават в името на Исус? Какво е важно за начина, по който те реагират?

- Какво наблюдавате за молитвата на църквата в отговор на това събитие? Как можете да я сравните с начините, по които вие бихте се помолили в тази ситуация? Какво показва молитвата им за това, което е важно за тях и какво разбират за своето положение?

- Какво ни учи този пасаж за реакцията на вярващия при опозиция и страдание? Какво ни учи за Бога в тези моменти на гонение?

- Напишете заключение от едно или две изречения върху основната идея на този текст. Какво е Божието слово от този пасаж за вас на този етап от живота ви? Как трябва да откликнете на това Слово?

Сблъсък с опозиция: Прогласяване на Христос чрез страдание

Отбележете изявленията, които ви впечатляват, към които имате въпроси или тези, които бихте искали да дискутирате със своя духовен партньор.

Портрет на опозицията

Третата глава от книгата Деяния разказва историята за мъж, куц от рождението си, който се е срещал с Исус чрез Неговите свидетели – Петър и Йоан. Повече от четиридесет години този човек е живял, като е седял до портата на храма да моли за милостиня благочестивите, които ходели там, за да се молят и да се покланят. Всеки ден е трябвало да разчита на добротата на другите да го заведат до вратата сутрин и у дома вечер. Никога не е можел да влиза във вътрешните дворове на храма, за да се покланя.[3] Но всичко това се променя, когато среща Христовите слуги, които го хващат за ръка и в името на Исус Христос от Назарет го приканват да ходи. Краката му веднага се оправят, а мускулите му заякват. Куцият човек, в името на Исус, става и започва да ходи за първи път в живота си. Той е изпълнен с радост – буквално скача от радост, когато влиза в дворовете на храма, за да хвали за първи път Бога, в чието име е изцелен. Лука ни казва, че всички, които са видели и разпознали този – някога куц човек, са били изпълнени „с почуда и удивление за това, което беше станало с него“ (3:10).

Божият акт на милост в живота на този човек довел до възможност апостолите да споделят с мнозина Благата вест, че в разпнатия и възкресен Месия всички биха могли да изчистят своите грехове и да изпитат Божието благословение. Мнозина повярвали в онзи ден и били спасени.

Но имало още една група зрители, които не били доволни от това, което се случило в онзи ден и които нямало да бъдат убедени лесно да се поклонят на Исус. Свещениците и садукеите били силно разтревожени от тези събития и от апостолското учение за възкресението на мъртвите. Тези садукеи, които категорично отричали възкресението на мъртвите, били управляващите религиозни лидери по онова време. Те запазили силата си, като си сътрудничили с окупаторите римляни и като твърдели, че само обучени свещеници трябвало да поучават народа. Революционното послание на апостолите било политически и религиозно обезпокоително и опасно за тези лидери – и това подкопавало тяхната власт.

Макар да не можели да отрекат факта, че един куц човек е бил чудотворно изцелен, те незабавно потърсили начин да заглушат притеснителното свидетелство на апостолите. Последствията от това, което последователите на Исус поучавали, били твърде големи за тях. Ако посланието на апостолите било вярно, това би означавало да признаят, че са постъпили несправедливо с Божия Месия. Също така би означавало, че трябва да се покаят и да се откажат от позицията си на власт, за да следват смирено Онзи, Когото бяха убили само преди няколко седмици. Садукеите не можели да спорят с фактите, затова затворили очите си и закоравили сърцата си, за да пренебрегнат неудобната истина. В огромно противоречие със смелостта и мъдростта на „неуките и обикновени хора“ тези лидери и управници действали в страх, заплашвайки учениците да не преподават или проповядват в името на Исус, така че другите да нямат възможност да чуят Истината и да намерят своя Месия. Мислейки, че контролират ситуацията и че имат цялата власт, те глупаво вярвали, че могат да накарат посланиците на Бога да замълчат.

Както авторът на Еклисиаст пише: „Няма нищо ново под слънцето“ (1:9). Апостолите са изправени пред опозиция, както и ние. „А преди да стане всичко това“, казва Исус, като тук говори за периода между Възнесението и второто Му идване, „ще сложат ръце на вас и ще ви изгонят, като ви предадат на синагоги и в тъмници, и ще ви извеждат пред царе и пред управители заради Моето име“ (Лука 21:12). Противопоставянето на истината за Исус е било, е и ще бъде реалност за онези, които Го последват. Това не е така, защото няма доказателства за съществуването на Бога или за възкресението на Христос, а по-скоро защото истината е неудобна и нейните последствия са съкрушителни. От страх хората избират отново и отново да закоравят сърцата си и да заплашват Божия народ да мълчи, вместо да се изправят пред реалността. В някои

части на света ние сме застрашени от подигравки и отхвърляне, ако говорим за Исус, докато на други места плащат с живота си.

Писанието ни напомня обаче, че Бог в крайна сметка е в контрол и че нищо не се случва извън Неговия суверенитет и знание. Може да ни се подиграват, отхвърлят, бият или убиват, но това не означава, че опозицията е спечелила. Христос е с нас и Той ще има последната дума. В лицето на такова противопоставяне ние можем да бъдем верни на Бога, защото знаем, че „сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие за нас“ (Римляни 8:18). Писанието също ни напомня, че истинският ни враг не са тези, които ни заплашват да мълчим – хората са само заслепени и закоравени от истинския враг, който ги е поробил, за да изпълни волята си в света. Павел ни напомня, че „нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните управители на тази тъмнота, срещу злите духове под небето“ (Ефесяни 6:12). Именно поради тази причина трябва да продължим да показваме любов, прошка и милост към тези, които ни заплашват. Като превъзмогваме злото с добро, ние отново мощно демонстрираме истината, любовта и смелостта на Този, Който ни е изпратил.

Портрет на верността

Всъщност първото нещо, което управниците и старейшините отбелязват, е смелостта на Петър и Йоан. Садукеите използват и парадират с властта си, за да сплашат апостолите. В обстановка, която много прилича на несправедливия процес срещу Исус и довежда до бруталната му смърт, същите тези управници сега стоят пред апостолите и искат обяснение за случилото се предишния ден. Изненадващо обаче, Петър и Йоан не са уплашени. Даже напротив. Те се възползват от възможността да говорят за Исус и да споделят Благата вест с тези, които искат да ги сплашат. Само името на Исус е пътят към спасението на всички хора, включително и на техните обвинители. То не може да бъде намерено в спазването на религиозните традиции или на закона, затова апостолите смело споделят Благата вест, като превръщат времето на изпитание във възможност за свидетелство.

При изучаването на този пасаж често се чудех какво ги кара да бъдат толкова смели. Текстът ни дава поне три отговора на този въпрос. Първото е, че те са изпълнени със Святия Дух. Както Исус предупреждава, че ще има преследване и страдание за Неговите последователи поради Неговото име, така Той също обещава, че ще изпрати Своя Свят Дух, за да им даде сила и да окуражи тяхното свидетелство: „А когато ви предадат, не се безпокойте как или какво да говорите, защото в същия час ще ви се даде какво да говорите. Защото не сте вие, които говорите, но Духът на вашия Отец, Който говори чрез вас“ (Матей 10:19–20). Както винаги, думите и обещанията на Исус

се сбъдват в живота на последователите Му. В този момент на изпитание те успяват да свидетелстват с дръзновение за Евангелието. За разлика от фалшивата власт на свещениците и владетелите, апостолите се изпълват с истинска власт чрез присъствието на Святия Дух. Ние също можем да вярваме, че във времена на изпитание и трудности Бог ще ни изпълни с Неговия Дух, за да можем да свидетелстваме за Него.

На второ място, Петър и Йоан могат да проявят смелост пред заплахите, защото познават Исус. Те Го бяха виждали да общува с онези, които се опитваха да Го накарат да мълчи и бяха видели как Той издържа страдание в името на Евангелието. Те Го бяха виждали да показва любов и благодат, когато другите Му показаха само омраза и отхвърляне. Но най-важното е, че те бяха видели Исус възкръснал от мъртвите. В Христос те знаеха, че страданието не е краят на историята. Възкресение и слава очакват онези, които Го следват и които не се срамуват от Него. Не е случайно, че управниците и старейшините бързо забелязват, че тези хора са били с Исус. Животът и посланието им – дори и начина, по който понасят страданието, са напълно белязани от Този, Когото те следват. Пребъдването в Него им дава силата да покажат плодовете на истинска смелост. Те знаят, че не са сами в страданието си, но че Христос е с тях и може да ги утеши. По същия начин трябва да държим очите си върху Исус и да живеем в Него, така че животът и смъртта Му да формират живота ни. Авторът на Евреи казва: „размислете за Този, Който издържа от грешните такова противоборство срещу Себе Си, за да не ви дотяга и да не ставате малодушни“ (12:3). Ние ще можем да бъдем верни сред трудностите, когато държим очите си фокусирани върху Исус и Неговата възкресенска слава.

И накрая, те са вдъхновени от увереността им в посланието на Евангелието, което им е поверено. Те са сигурни, че Благата вест е наистина добра новина и че тя има властта да спаси всички, които се доверяват на Исус, включително и тези, които ги заплашват. Те знаят, че всички хора трябва да чуят това послание за спасение и затова не могат да се спрат, освен да говорят за това, което са видели и чули. Нещо повече, те са убедени, че спасението не се намира в никой друг. Дори собственото им избавление насред този процес изцяло почива на Исус. То няма да дойде, ако се опитат да се харесат на своите обвинители или ако променят свидетелството си така, че да отговаря на тези, които не го харесват. Те могат напълно да се доверят, че Той ще ги спаси незабавно или във възкресението на мъртвите. Само вярата в Исус ще доведе до живот. Отново, само като имаме пълна увереност в добротата на посланието на Евангелието и увереност в спасителната работа на Исус, ще можем да живеем и да умрем за това послание. В отговор на тази истина трябва да продължим да се връщаме към Благата вест – често да си я напомняме, да се насърчаваме един друг с нея, да празнуваме заедно славата ѝ, да се увещаваме взаимно да вярваме и да се придържаме към нея.

Със сигурност ще има време, когато всички ние ще се сблъскаме с опозиция, а чрез овластяването на Святия Дух, живо взаимоотношение с възкръсналия Исус и здраво разбиране за Евангелието всички ние ще можем да отговорим с любов, смелост и вяра.

- Как бихте описали опозицията, с която вие се сблъсквате? Какво ще означава във вашия случай „обичайте неприятелите си, правете добро на тези, които ви мразят, благославяйте тези, които ви проклинат, молете се за тези, които ви правят пакост“ (Лука 6:27-28)?

- Как овластяването на Святия Дух, живото взаимоотношение с възкръсналия Исус и здравото схващане за Евангелието ще ви помогнат да отговорите с любов, смелост и вяра на противопоставянето? Как можете на практика да се стремите към тези неща?

Стих за запомняне: II Тимотей 1:8

И така, не се срамувай да свидетелстваш за нашия Господ, нито се срамувай от мене – затворник за Него, а участвай в страданията за благовестието по силата, дадена от Бога.

- Случвало ли ви се е да се срамувате да свидетелствате за Бога? Какво може да ви помогне да изберете с готовност да страдате заради Благовестието?

Смисъл на страданието

Павел в последното си писмо до младия Тимотей дава инструкции, които са също толкова значими днес, както и тогава. „Не се срамувай от свидетелството за нашия Господ“, казва той. Ние се срамуваме от свидетелството всеки път, когато решаваме да не бъдем Негови свидетели в слово и дело от страх какво ще си помислят другите за нас или за да избегнем неприятности. Ние се срамуваме от свидетелството, когато се притесняваме за репутацията, удобството и щастието си повече, отколкото ни е грижа за Благовестието и състраданието към изгубените около нас. Ние се срамуваме от Исус, когато нашата работа, приятелства и дори собственият ни живот стават по-важни от вярното Ученичество и Благовестие.

Интересното е, че от инструкциите на Павел изглежда, че обратното на срамуването от Евангелието не е да си горд или да се наслаждаваш на Благовестието, въпреки че и двете неща са истина. По-скоро, обратното на това да се срамуваш е да страдаш или да избереш страдание заради Благовестието. Ние сме призовани да понасяме трудности, обиди и преследвания, като продължаваме да живеем вярно за Исус и да свидетелстваме за Неговата истина. Това не означава да излизаме да търсим страдания в света или да създаваме враждебност там, където няма такава. Ние не страдаме заради самото страдание, нито се стремим да докажем нещо на себе си или на другите. Нашата цел чрез силата и Божията благодат е да получим венеца на победителя, който е запазен за всички, които остават верни на нашия Господ и Неговия призив до самия край.

Нещо повече, дори можем да се радваме на шанса да страдаме за Христос. И отново Исус и писателите на Новия завет ни учат, че издържането на изпитания, по един изненадващ начин, е белег на благословение и е причина за радост.

> *Но се радвайте, че с това вие имате общение в страданията на Христос, за да се зарадвате много и когато се яви Неговата слава. Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас. От тяхна страна се хули, а от ваша страна се прославя.* (I Петрово 4:13–14).

Можем да се радваме на страданието, ни казва Библията, защото нашето страдание не е нито напразно, нито безсмислено. По някакъв загадъчен начин това всъщност е дар от Бога (Филипяни 1:29). Суверенният Господ, Който позволява на Неговите деца да търпят трудности поради свидетелството си за Евангелието, също може да ги избави и да използва това за тяхно добро.

Един от начините, по които Бог изкупва нашето страдание, е като го използва, за да ни приближи до Себе Си и за да развие нашия характер. Библията ни казва, че

страданието е начин, по който Той развива важни добродетели като постоянство, характер и надежда (Римляни 5:3–5). Също така това прославя Бога, тъй като в нас произвежда жертва на праведност и така дава свидетелство на света, че Бог е достоен. Трудностите също са средство, чрез което Той дисциплинира нас, Своите деца, за да можем да споделяме Неговата святост и да растем в послушание (Евреи 12:7,10), както и да се научим да разчитаме на Него и на Неговата възкресенска сила вместо на себе си (II Коринтяни 1:9). Павел всъщност казва, че докато страдаме, ние участваме в смъртта на Христос и затова Го познаваме по-добре (Филипяни 3:10–11). Не е малко да си спомним също, че Исус обещава, че Небесното царство с големите награди, което струва повече от всяко съкровище или слава на земята, се дава на всички, които търпят гонение за Неговото име (Матей 5:10–12).

Павел описва друг начин, по който Бог изкупва нашето страдание за добро в посланието към колосяните, когато казва: „Сега се радвам в страданията си за вас, като от своя страна допълвам недостига на Христовите скърби в моето тяло заради Неговото тяло, което е църквата“ (1:24). Това не означава, че има нещо, което липсва или не достига в стойността и спасителната сила на Исусовата изкупителна жертва на кръста. Но това, което липсва в света, е познаването на Христос. Неговата смърт и възкресение не са известни сред хората. Като страдаме за Христос, правим Неговата жертва видима и осезаема за света и показваме, че делото Му на кръста е пътят към вечния живот. В нашето страдание за Евангелието ние показваме на другите Божията любов.[4] Исус, Който победи греха в света и стана победител чрез Своето страдание като жертвен Агнец, сега продължава да носи Благовестието напред в нашите страни, квартали, университети и работни места, когато Неговите последователи с вярност постоянстват и страдат за Неговото име.[5]

Всичко това ни напомня, че нашите трудности и страдания не са безсмислени. Те наистина са средствата, чрез които Бог изпълнява своята изкупителна мисия в нашия живот и спасителната си работа в света. Онова, което светът е намислил за зло, Бог обръща в добро. Наистина, както Павел, този, който изтърпя големи страдания за Исус, ни напомня по един прекрасен начин: „Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призовани според Неговото намерение“ (Римляни 8:28).

Неочаквани молитви

Ясно е, че първите ученици имали същото мислене, защото се срещнали, за да се молят в горната стая след гонението срещу Петър и Йоан. Двамата обяснили всичко, което се случило и силните заплахи, които еврейските лидери отправили към тях – изобщо да не говорят, нито да поучават в името на Исус. Като общност те се събирали да се

молят за Благовестието и Църквата. Общението и взаимното насърчение в този момент на преследване – като си помагали един на друг да се обръщат към Исус и да останат ангажирани с мисията, отново ни напомня за значението на общността за всеки един от нас, когато се стремим да споделяме Благовестието.

Докато тези първи християни се молели, те започнали да си припомнят Божия суверенитет. Той е направил небето и земята и Той продължава да управлява над цялото творение. Той познава сърцето на човечеството и склонността му да живее в бунт срещу Него и Неговите слуги. Това не е първият път, когато това се случвало, нямало да бъде последният. И все пак Бог е в контрол и Неговата мисия продължава да се движи напред дори когато не изглежда да е така. Ние можем да Му се доверим и да живеем във вяра и увереност, че Той знае какво се случва. Той ще работи в нас и по света, за да изпълни Своите цели за спасение. Именно поради тази причина ние въобще се молим, защото знаем, че Бог е в контрол и че само Той може да донесе истинска промяна в света. Само когато наистина вярваме в това, ние можем да живеем вярно нашия мисионерски призив. Писанията и обещанията на Бога помогнали на тези първи християни да се доверят на Бога. По подобен начин нашите размисли върху Божието слово ще ни позволят да поддържаме правилната перспектива към света, нашето страдание и мисия.

В онзи момент християните се молели по начин, който никога не бих очаквал. Аз щях да се помоля: „Сега, Господи, погледни на техните заплахи“ (ст. 29), спри тяхното потисничество, промени пътищата им, отвори вратите за Твоето Благовестие, постави ни в безопасност и ни благослови. Сигурен съм, че не съм сам в това. Мисля, че това е начинът, по който често се молим, когато се изправим пред някакви трудности в нашия живот. Искаме Бог да премахне всички трудности и да ни направи щастливи, всичко за нас да е удобно и безболезнено. Но не така се молели тези християни. Те се молели сред продължаващото страдание и преследване Бог да им даде голяма смелост да продължат да говорят за Божието слово. Благовестието е забранено, а те смело искат сила, за да продължат Божията мисия спрямо онези, които ги преследват. Те не се молели страданието да спре, а за сила, за да могат продължат. Те не се молели с клише към Бога за това, което Той вече знае, но превръщали това молитвено време в „духовна битка срещу онова, което е, в името на това, което Бог е обещал“.[6]

Бог мощно отговаря на техните молитви. Веднага Святият Дух ги изпълва и те говорят Божието слово с още по-голяма смелост. Ние знаем, че тази молитва за дръзновение пред опозицията е приятна за Бога, защото Той чува и отговаря веднага. Тези първи християни никога не се предават и продължават да бъдат заплашвани, затваряни, бити и мъчени заради свидетелството си за Исус и за проповядването на Благовестието. Те дръзновено търпят голямо страдание и потисничество, но никога не спират, защото

знаят, че Бог е в контрол и че светът – самите хора, които ги преследват, трябва да чуят Благата вест. И точно това се случва. Светът вижда и чува посланието за Божието спасение чрез верните Му и неуморни слуги.

Сега можем да се молим с подобни молитви с голяма увереност за себе си и другите, които са изправени пред преследване, знаейки, че Бог ще ни чуе и ще ни отговори. Когато се молим за това, ние сме сигурни, че суверенният Господ ще ни изпълни с дръзновение, за да направи Христос познат сред страдание, преследване и трудности. Това е опасна молитва, защото не ни води към лесен или удобен живот, но това е молитва, на която знаем, че Бог се радва да отговори и че това ще Му донесе голяма слава в света. Когато се молим за смелост в лицето на опозицията, хората ясно ще видят нашата небесна, не от този свят, надежда. Както казва Петър:

> *Но даже ако пострадате за правдата, блажени сте*; *а „от тяхното заплашване не се бойте, нито се смущавайте“. А почитайте със сърцата си Христос като Господ, като бъдете винаги готови да отговаряте (но с кротост и страхопочитание) на всеки, който ви пита за вашата надежда. Имайте чиста съвест, така че във всичко, в което ви одумват, да се посрамят онези, които клеветят добрия ви живот в Христос.* (I Петрово 3:14–16)

- Нашето страдание и трудностите не са безсмислени. Какво виждате като цел на християнското страдание? Защо Бог позволява това?

- Как общността, Писанието и молитвата могат да ви помогнат да отговорите вярно на опозицията и страданието?

- Как бихте обобщили със свои думи посланието на тази глава? Как лично вие откликвате на посланието ѝ?

В отклик на Словото

Концентриране на погледа ни върху Исус и молитва с дръзновение

Един от начините, по които Църквата е в състояние да откликва с вяра и смелост на опозицията и заплахите, е да размишлява върху Писанието и да си спомня Божия суверенитет. По същия начин авторът на Евреи ни казва:

> *...нека тичаме на очертаното пред нас поприще, като насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол. Защото размислете за Този, Който издържа от грешните такова противоборство срещу Себе Си, за да не ви дотяга и да не ставате малодушни.* (Евреи 12:1–3)

Като се стремим да бъдем свидетели на Бога в този свят, ние също трябва да прекараме време в Писанието, за да размишляваме върху Божия суверенитет, Христовата жертва и обещанията на Бога сред страданието. Някои пасажи, за които може да помислите, са евангелските разкази за страданията на Исус (например Матей 26:36–27:61), Исусовото учение за нашите врагове (например Лука 6:27–36) и стиховете за страданието в писмата на Павел (например Римляни 8 и II Коринтяни 4). Книгата I Петър също е изпълнена с инструкции как да живеем вярно при преследване. Аз също бях дълбоко подпомогнат от книгата Откровение. В тази книга ни се разкрива, че Исус седи на небесния трон и управлява цялото творение. Ние сме призовани да бъдем победители в света, което означава да останем верни на Него и на нашето призвание сред голямо страдание и изкушение. Откровението също ни напомня за истинската надежда, която имаме – един ден Бог ще оправи всичко, ще възстанови справедливостта напълно и ще възнагради онези, които са победили.

Като духовни партньори изберете да прекарате известно време през следващата седмица, като с молитва четете и размишлявате върху пасажи от Писанието, които ще ви помогнат да имате правилна гледна точка относно опозицията и страданието. След това помислете върху следните въпроси:

- Как библейските текстове, които прочетохте, продължават да оформят собственото ви отношение към страданието и опозицията? По какъв начин те ви предизвикаха и ви насърчиха?

- По какъв начин би трябвало да откликнете на онова, което виждате в Писанието?

- По какъв начин тези пасажи ще оформят начина, по който се молите и живеете?

Като молитвени партньори се молете в отговор на това, което научихте за вашето свидетелство, както и за свидетелството на онези, които преживяват голямо преследване в света днес. Създайте си навик да позволявате на тези Писания да оформят вашите молитви за начина, по който вие свидетелствате във вашата общност и напредъка на Благовестието в света.

Проучване No. 2

Когато се молим за смелост, можем да сме уверени, че Святият Дух ще ни изпълни и ще ни даде възможност да говорим с дръзновение Божието слово. Тази втора дейност

в отклик на Словото е предназначена да ви даде възможност да започнете духовни разговори с хората около вас, като се доверите, че Бог ще работи чрез вас – въпреки страховете ви, да разпространи Своето Благовестие.

В глава шеста „Работа на нивата“ ви беше дадена възможност да започнете разговори чрез анкета. Сега опитайте още една възможност – чрез метода на проучването да започнете разговори с хора, които не познават Исус. По-долу са дадени няколко въпроса, които можете да зададете на съучениците, колегите или съседите си, за да започнете разговор. Можете също така да напишете въпроси заедно с духовния ви партньор. Приближете хората с доброта и радост, като им кажете, че вашата църква или студентска група провежда проучване на духовния климат и вярвания във вашия град и попитайте дали биха желали да отговорят на четири-пет въпроса. Ако те са съгласни, питайте ги и когато е възможно, използвайте възможностите да споделите повече за Исус или да ги поканите на събитие, организирано от вашата църква или малка група. Ако те откажат, обидят ви или ви погледнат с насмешка, се отнесете към тях с любов и благодат. По-късно се молете за тях един ден да бъдат по-отворени към Евангелието. Често страхът ни в това отношение е това, което хората ще си помислят за нас, но можем да жертваме нашата репутация, за да бъдем верни и смели свидетели на Евангелието.

Ето няколко въпроса, които можете да използвате:

- Какви бихте казали, че са нещата, които водят до това човек да има щастлив и благословен живот? Какво правите лично вие, за да постигнете това?
- Мислите ли, че духовността играе важна роля в това да водиш добър живот?
- Имате ли някакви духовни вярвания? Какво мислите и вярвате за Бога?
- Кой мислите, че е бил Исус? Дали животът и ученията му имат значение в днешно време?
- Знаете ли какво казва Библията за щастливия и благословен живот? Би ли ви било интересно да научите какво казва Исус за това? Бихте ли прочели биографията Му?

След като проведете няколко анкети с различни хора, се съберете като духовни партньори и обсъдете преживяванията, които имахте, и това, което научихте чрез този опит. Молете се за хората, с които общувахте, и за повече възможности да споделите Благата вест с другите.

Молитва един за друг:

Споделете страховете, които имате, при свидетелстването. Като духовни партньори донесете тези страхове при Исус. Молете се Бог да ви даде дръзновение в свидетелството и да ви изпълни със Святия Си Дух. Споделете, ако имате други проблеми и ситуации в живота ви, за които бихте искали молитва в идните дни. След това се молете един за друг. Планирайте да се молите един за друг редовно до следващата ви среща.

Небесни Татко, ние Те прославяме, защото Си суверен. Благодарим Ти, че изтърпя голямо страдание и опозиция, за да имаме ние вечен живот. Молим Те, прости ни за времето, в което мнението на другите и нашето удобство е било по-важно за нас, отколкото споделянето на Благата вест с другите. Ние Те молим да дадеш възможност на нас, Твоите слуги, да говорим Твоето слово с голяма смелост. Ние се молим това в името на Исус и за Твоя слава. АМИН.

За по-нататъшно изучаване

За да погледнете по-дълбоко в темите за опозицията и страданието, изучавайте следните пасажи:

Лука 6:27–36 – Учението на Исус за любовта и молитвата за нашите врагове.
I Петрово – Тази книга говори как да бъдем верни християни насред изпитания и страдания.
II Коринтяни – Павел е добър пример за човек, който е страдал и приема да бъде слаб заради Благовестието.
Откровение – Видение за Църквата в последните времена (времето между възкресението на Исус и Неговото повторно идване) със сцени на управлението на Исус и увещания да останем верни.

---

[1] Цитирано в Barclay, William. *The Acts of the Apostles: The new daily study Bible* (Westminster John Knox Press 2003):46.
[2] Tertullian. Apology. Translated by Rev. S. Thelwall (The Tertullian Project) http://www.tertullian.org/anf/anf03/anf03-05.htm#P478_246152, Chapter 50.
[3] Keener, Craig S. *The IVP Bible Background Commentary: New Testament* (InterVarsity Press 2014). 326.
[4] Много от тези идеи са оформени от размислите на Джон Пайпър в "Suffering: The sacrifice of Christian hedonism." (Piper, John. *Desiring God.* (Multnomah Publishers 2003):253-288.)
[5] Това е посланието на книгата „Откровение". В дните между възкресението на Исус и Неговото второ идване Благовестието ще се разпространява в света, когато Божият народ страда и изтърпява трудности с вярност за Евангелието и го поддържа чисто. Дяволът и неговите слуги ще се опитат да осуетят това, но Божиите избрани ще останат верни чрез силата и присъствието на Святия Дух. Исус е на престола дори когато не изглежда така и управлява историята като жертвен Агнец. Накрая Той ще има последната дума за всички, които са пострадали, и за тези, които са причинили страдание.
[6] Krishnan, Sunder. *Day 4: Night Message* (Urbana 2009), St. Louis, IL. https://urbana.org/message/day-4-night-message-8